

ranka,
kuri
tave
maitina

A. J. RICH

Psichologinis trileris

Iš anglų kalbos vertė
Agnė Sūnaitė

Sofoklis

VILNIUS, 2018

Skiriama Katherine'ai Russell Rich atminti

*Kas galėtų nesudrebėti pagalvojęs apie tas nelaimes,
Kurias gali atnešti kad ir vienas toks pavojingas ryšys!**

CHODERLOS DE LACLOS,
PAVOJINGI RYŠIAI

* Pierre Choderlos de Laclos, *Pavojingi ryšiai*, vertė V. Litvinavičius, Kaunas: Obuolys, 2011 (čia ir toliau – *vert. past.*).

Clarke's baras buvo uždarytas. Ne tik tą dieną, bet visam laikui. Ant lango buvo uždėtas ženklas IŠNUOMOJAMA. Negalėjau prisiminti, ar ji siūlė susitikti viduje, ar lauke, tačiau pamačiusi ženklą nusprendžiau, kad turbūt lauke. Ten prasitovėjau trisdešimt minučių. Kodėl? Dėl tos pačios priežasties, kodėl vaikščiojau Sent Urbaino gatve pirmyn atgal ieškodama, kur Benetas valgydavo omletą. Pastebėjau ant kampo stovintį policininką ir pajudėjau jo link, bet tuomet susivokiau, kad neįsivaizduoju, ko jo paklausti. Jos vardo nežinojau, tik tai, kad dirbo Policijos departamente ir buvo susižavėjusi tuo pačiu vyru.

Ar ji galėjo apsigalvoti dėl susitikimo? Nusprendžiau, kad ji pasielgė drąsiai jau vien paskelbdama savo laišką, be to, ji buvo policijos pareigūnė. Gal įvyko kas nors netikėto? Telefono numeriais neapsikeitėme. Parašiau jai elektroninį laišką ir nuėjau į kavinę Atlanto aveniu. Prisėdau būdelėje, iš kurios matėsi uždarytas *Clarke's* baras. Po trečio puodelio kavos nusprendžiau eiti į artimiausią policijos skyrių, kur, mano įsivaizdavimu, ji turėjo dirbti. *Lovefraud* ji buvo užsiminusi, kad yra pranešimų apie įvykius analitikė. Kiek viename policijos skyriuje gali būti jaunų pranešimų apie įvykius anali-

tikių? Su savimi turėjau Beneto nuotrauką, tiksliau, pusę tos nuotraukos, kurią valymo komanda buvo palikusi ant kavos staliuko. Šave buvau iškirpusi.

Policijos nuovada buvo už dešimties kvartalų – didelis plytų pastatas, kur kadaise galėjo būti prieglauda ar biblioteka. Jis atrodė kur kas didingiau už 90-ąją nuovadą mano rajone – Bruklino policijos skyrių, pro kurį kasdien praeidavau pakeliui į J linijos traukinį. Vietinė 90-oji negalėjo būti niekas kitas, tik policijos nuovada.

Registratūroje dirbantis pareigūnas aiškinosi su vyresne moterimi, kuri reikalavo sužinoti, kur laikomas jos sūnus. Palaukiau, kol jis nuramino ją bent tiek, kad ji prisėstų.

– Norėčiau sužinoti, ar galite man padėti, – pasakiau įsakmiu balsu, kurį buvau įvaldžiusi kalbėdamasi su policijos pareigūnais ir nusikaltėliais profesiniais tikslais. – Aš iš Niujorko Džono Džėjaus baudžiamojo teisingumo koledžo. Esu susitarusi susitikti su jūsų pranešimų apie įvykius analitike. Gal pasakytumėte, kur galėčiau ją rasti?

– Jį, ne ją. Antrame aukšte. Bet man reikės jūsų tapatybės dokumento.

Parodžiau koledžo tapatybės kortelę su nuotrauka ir pasakiau, kad man reikalinga moteris.

– Džeraldas Marksas pas mus dar neseniai. Tai gal jūs ieškote Suzanos Rorkės?

– Gali būti. Suprantu, kad tai keistai nuskambės, bet aš nežinau vardo tos moters, su kuria turiu susitikti, tik pareigas, o čia artimiausias skyrius nuo tos vietos, kur ji pasiūlė šiandien susitikti. Ar žinote, kur galėčiau rasti Suzaną Rorkę?

– Panele, deja, turiu jus informuoti, kad Suzana mirė prieš šešias savaites.

– Mano ieškoma moteris išėjo iš darbo, persikėlė į Niujorką, bet šią vasarą vėl čia sugrįžo.

– Suzana tikrai buvo išėjusi iš darbo, bet sugrįžo tik prieš pat nužudymą.

– Sakėte, kad ji mirė. Vis dėlto ji buvo nužudyta?

– Panele, negaliu jums suteikti informacijos apie atliekamą tyrimą.

Pabandžiau mintyse greit suskaičiuoti. Ji turėjo mirti netrukus po to, kai *Lovefraud* paskelbė tą laišką, jei tai padarė Suzana Rorkė. Bet jei Suzana Rorkė jau šešias savaites mirusi, tuomet kas atsakė į mano el. laišką? Paklausiau registratūros darbuotojo, ar galėčiau pasikalbėti su kuo nors iš jos kolegų.

Jis pakėlė telefono ragelį ir pasakė:

– Ar galėtum ateiti į registratūrą?

Po kelių minučių pasirodė jaunas vyras, jis atrodė taip, tarsi į darbą būtų atvažiuavęs riedlente, ir prisistatė detektyvu Homsu.

– Ji teiraujasi apie Suzaną, – pasakė registratūros darbuotojas.

– Nesu tuo tikra, – dar kartą pakartojau ir paaiškinau Homsui situaciją.

– Ką žinote apie šį tyrimą?

– Nieko, nebent Suzana pažinojo šį vyrą. – Padaviau jam Beneto nuotrauką.

– Iš kur ją gavote?

Nuojauta man sakė, kad detektyvas jau yra matęs Benetą. Ir kad tuoj sužinosiu tai, ko nenorėčiau žinoti. Bet aš jau tai nutuokiau.

– Ar šis vyras kaip nors susijęs su Suzana Rorke?

– Tai mano tyrimas. Prašau atsakyti į klausimą.

– Jis buvo mano sužadėtinis.

– Kuo jis vardu?

– Tai jūs man pasakykite. – Nieko nežinojau apie Benetą – nei jo istorijos, nei motyvų, nei to, ką jis gali. Pajutau, kad nuo šios minties ėmė svaigti galva ir pykinti.

– Ar galėtumėte pakilti į viršų ir pasižiūrėti keletą nuotraukų?

Kol lipome laiptais, nepratariau nė žodžio. Turėjau įsikibti į turėklą. Jaučiau sutrikimą ir kartu gėdą, kad taip smarkiai suklydau spręsdama apie vyrą, kurį mylėjau.

Detektyvo darbo stalas buvo stebėtinai tvarkingas. Ant jo buvo tik nedidelė krūvelė aplankų, kurių vieną jis ir atvertė, prieš tai pasiūlęs man prisėsti. Viduje buvo prisegta moters nuotrauka. Tai buvo maždaug mano amžiaus patraukli moteris, ant kelių laikanti vienaakį Džeko Raselo terjerą.

– Ar atpažįstate šią moterį?

– Tikriausiai tai Suzana Rorkė. Bet ne, aš jos neatpažįstu.

Jis parodė man dar vieną nuotrauką. Joje Suzana Rorkė plačiai šypsojosi saulėtame kalnų fone. Jos galva buvo padėta Benetui ant peties.

– Ar tai tas pats vyras, kuris, kaip teigiate, buvo jūsų sužadėtinis?

– Kaip ji mirė?

– Prašau atsakyti į mano klausimą.

Mane paeiliui vieną akimirką siaubingai pykino, o kitą jaučiausi visiškai rami.

– Ar galėčiau gauti stiklinę vandens?

Kada daryta ši nuotrauka? Ar dar prieš man sutinkant Benetą? Detektyvas grįžo nuo vandens aparato ir padavė man senovišką kūgio formos popierinį puodelį.

– Kada ji nufotografuota? – paklausiau atsigėrusi.

– Kada padaryta *jūsų* turima šio vyro nuotrauka?

– Ar jis įtariamasis?

– Prašau konkrečiai atsakyti į klausimus.

– Gerai. Manoji nufotografuota Meine maždaug prieš mėnesį iki jo žūties.

– Jis negyvas?

– Gal jums teko apie tai skaityti. Jį pražudė šunys. Tai aš radau jo kūną.

– Tai įvyko Niujorke.

– Brukline. Rugsėjo dvidešimtąją.

– Nežinojau, kad tai mūsų ieškomas vyras. – Tai pasakęs jis atsiprašė ir puolė skambinti. Pamaniau, kad turbūt nori pranešti savo kapitonui. Jaučiau, tarsi žemė slystų iš po kojų. Ar jis mano, kad Benetas buvo žudikas?

Baigęs kalbėti telefonu, detektyvas padavė man savo kortelę ir pasakė, kad su manimi susisieks.

– Kaip galėčiau su jumis susisiekti?

Pasakiau jam savo duomenis ir atsisečiau rankinę.

– Manau, turėtumėte tai pamatyti. – Padaviau jam išspausdintus *Lovefraud* laiškus. Palaukiau, kol jis baigs skaityti, tada paprašiau papasakoti, kaip ji mirė.

– Ji užsimušė nukritusi iš trečio aukšto benamių prieglaudoje, kur buvo savanorė. Manome, kad ją kažkas nustūmė.

– Kodėl taip galvojate?

– Ant lango rėmo rasta įdrėskimų, rodančių, kad ji priešinosi.

– Manote, kad ją pastūmė Benetas?

– Mums jis žinomas kitu vardu.

– Ir turbūt negalite man jo pasakyti?

– Ar galiu padaryti tos nuotraukos kopiją?

Padaviau jam nukirptą nuotrauką, bet nebegalėjau į ją pažvelgti, kai jis atnešė man ją atgal. Įkišau ją tarp dviejų kartono lapų, kuriuos naudoju, kad ji nesusiglamžytų kuprinėje. Bet šįkart nė neatitraukiau mažo skyrelio, kur ją laikiau atskirai nuo viso kito šlamšto – nenaudojamų makiažo priemonių, neberašančių tušinukų, pusiau suvalgyto energinio batonėlio, turinčio daugiau kalorijų nei *Milky Way*, kurio iš tiesų norėjau.

Išėjus į lauką mane apėmė tasai nuvalkiotas nuostabos jausmas, kad pasaulis liko toks pat kaip anksčiau, nesvarbu, ką prieš akimirką sužinojau. Kai visi yra toje pačioje situacijoje, pavyzdžiui, bendruomenė, nukentėjusi nuo tornado, negali santūrus draugiškumas. Buvau viena su savo atradimu ir dar niekada nesijaučiau tokia atskirta nuo kitų ar išsigandusi.

Kita galbūt būtų ėjusi į barą. Tačiau man į galvą atėjo visai ne tai, kuo paprastai mėgaučiasi, o gryna fantazija. Įsivaizdavau save stumiančią vežimėlį su ratukais, kuriame buvo skalbinių maišas su paklodėmis ir rankšluosčiais, kvapnūs džiovyklės lakštai ir skalbiklis. Norėjau savo skalbinių vežimėlį nuvežti į netoliese esančią nedidelę savitarnos skalbyklą ir jos savininko klausinėti paprastų klausimų apie tai,

kada įpilti minkštiklio. Norėjau sėdėti plastikinėje kėdėje ir stebėti, kaip sukasi mano skalbiniai, kurie taps švarūs. Norėjau juos lankstyti, dar šiltus iš džiovyklės, ir grįžti tuo pačiu keliu veždamasi namo mažytį įrodymą, kad galiu funkcionuoti šiame pasaulyje ir bent šį tą jame pagerinti.

Ar mano šunys mane išgelbėjo?

Kur buvo vyras, kurį pažinojau kaip Benetą, prieš šešias savaites, kai buvo nužudyta Suzana Rorkė?

Važiavau traukiniu atgal į Niujorką. Pasižiūrėjusi į savo telefono kalendorių supratau, kad buvau teisi – tą savaitgalį buvome susitikę su Benetu *Old Orchard Beach Inn* svečių namuose – geltoname Viktorijos stiliaus name ant skardžio palei vandenyną, nuo kurio buvo galima pėsčiomis pasiekti pajūrio tiltą.

Suzana buvo nužudyta tą penktadienį. Nuo Bostono iki Old Orčad Bičo Meino valstijoje – dvi valandos kelio. Ar Benetas galėjo ją išstumti pro langą Bostone ir išsinuomotu automobiliu nuvažiuoti šimtą mylių iki kurortinio pajūrio kaimelio, kad praleistų su manimi romantišką savaitgalį? Taip, jam būtų užtekę laiko tai padaryti. Kai jis atvažiavo, jau buvau užsiregistravusi užėigos namuose. Kažin kada jis nupirko baltų rožių, kurių man padovanojo? Jis kaip visad mane pabučiavo ir paklausė, kur galėtume išgerti. Pasakiau, kad užėjoje prie židinio galima atsigerti vyno, bet jis pasakė norintis ko nors stipresnio. Pamenu, kad mane tai nustebino. Pasakė, kad pirma norėtų nusiprausti ir persirengti. Sakė iš Monrealio išvykęs devintą ryto, tai reiškia, kad jam teko vairuoti visas šešias valandas, todėl nieko keisto, kad norėjo

tai padaryti. Jis atrodė gana gerai nusiteikęs ir buvo labai dėmesingas. Jo apetitas buvo geras, vakarienei valgėme omarą ir, žinoma, mylėjomės. Ar jis turėjo kokių įdrėskimų? Kaip smarkiai Suzana priešinosi? Paskui jis užsispyrė, kad turime eiti pasivaikščioti palei vandenyną mėnesienoje, nors ir buvo vėsu. Vaikščiojome mediniu pėsčiųjų taku, kuris tokiu metu ir esant tokiai temperatūrai buvo beveik tuščias. Išgirdau praeivius kalbant kvebekietišškai ir paklausiau, apie ką jie šneka. Jis atsakė, kad jie kalbasi apie rytojaus draugiškas rungtynes tarp *Maple Leafs* ir *Montreal Canadiens*. Prisiminiau savo bevaisės pastangas rasti jo butą Monrealyje ir pradėjau abejojti, ar jis apskritai mokėjo prancūziškai. Internete susiradau Nacionalinės ledo ritulio lygos tvarkaraštį ir sužinojau, kad *Montreal Canadiens* nežaidė jokių draugiškų rungtynių.

Kai sugrįžome į kambarį ir jis nusimovė kelnes, pastebėjau ant jo blauzdos šviežią mėlynę. Man paklausus, iš kur ji, atsakė, kad susitrenkė padėdamas vienai iš savo grupių nešti įrangą. Vienai iš tų grupių, kuriai neatstovavo.

Tą naktį kaip įprastai pasislinkau į dešinę lovos pusę. Kai-rioji buvo prie sienos, o Benetas žinojo apie mano nuo vaikystės užsilikusią baimę miegoti prie sienos ir kiaurai per ją prapulti. Kai jau buvau beužminganti jo glėbyje, jis sušnabždėjo:

– Jei mane myli, turi miegoti prie sienos.

Kas, jei nebūčiau jam paklususi? Ką jis būtų galėjęs man padaryti? Kitą rytą – ak, nenorėjau nė prisiminti mūsų mylėjimosi. Buvo šlykštu apie tai galvoti po to, ką apie jį sužinojau Bostone. Tačiau tą naktį atrodė, kad jis niekad nepaleis mano rankos. Kai pabudau, jis vis dar ją laikė.

Į Peno stotį grįžau šiek tiek po vidurnakčio. Jaučiausi išsekusi, bet miego nenorėjau. Grįžusi namo perskaičiau kiekvieną straipsnį apie Suzanos Rorkės mirtį tokia tvarka, kaip jie pasirodė spaudoje.

Ją apibūdino kaip trisdešimt penkerių metų pranešimų apie įvykius policijos analitikę, kuri kiekvieną savaitę savanoriaudavo Pietų Bostono benamių prieglaudoje. Iš pradžių jos mirtis buvo apibūdinta kaip nelaimingas atsitikimas. Ji negrįžo po pertraukos, kai prieš tai trečiame aukšte bandė pataisyti ritinines užuolaidas. Panelės Rorkės kūnas buvo rastas skersgatvyje už prieglaudos. Policija nusprendė, kad tikriausiai ji iškrito pro atvirą langą ir mirė nuo smūgio. Kitame straipsnyje buvo pranešama, kad policija jos mirtį tiria kaip galimą žmogžudystę. Jie ieškojo benamio, kuris tą naktį nakvojo prieglaudoje. Liudininkai teigė matę, kaip jis kiek anksčiau tą vakarą barėsi su panele Rorke. Benamis buvo surastas, apklaustas ir paleistas. Policija vis dar tyrė šią mirtį kaip galimą žmogžudystę.

Tuomet atsidariau feisbuką. Jos profilio nuotrauka buvo ta pati, kurią man parodė detektyvas – su vienaakiu Džeko Raselo terjeru ant kelių. Pradėjau galvoti, kas nutiko šuniui. Peržiūrėjau jos pastarųjų mėnesių įrašus ir aptikau jos kairės rankos praskėtais pirštais nuotrauką, kurioje matėsi sužadėtuvių žiedas su deimantu. Senamadiškas ovalo formos deimantas buvo maždaug vieno karato, įstatytas į baltąjį auksą arba platiną. Visi komentarai apačioje buvo beveik apie tą patį: kada galėsime su juo susipažinti?

Nuėjau prie viršutinio stalčiaus ir išėmiau mažytę odinę dėžutę, viduje išklotą aksomu. Joje buvo Beneto dovanotas

žiedas – lygiai toks pat. Norėjosi jį išmesti, bet suvokiau, kad dabar tai jau įkaltis. Tai buvo įrodymas, kad priklausau apgautųjų seserijai. Jei apgautųjų seserijai priklausėme mudvi su Suzana, jai priklausė ir moteris, kuri man parašė *Lovefraud* svetainėje, apsimitusi Suzana Rorke. Ji ir pati įtarė, kad gali būti kitų. Jei yra trys, kodėl ne keturios? O gal dar daugiau?

Atsidariau *Lovefraud* ir parašiau asmeninę žinutę numeriui trys.

Kas jūs? Kodėl apsimetėte Suzana Rorke? Kodėl manote, kad vyras, kurį pažinojote kaip Piterį, yra apgavęs ir kitų moterų? Iš geros valios atvažiavau su jumis susitikti ir sužinojau, kad moteris, kuri teigėte esanti, prieš šešias savaites nužudyta. Turiu informacijos apie vyrą, kurį pažinojau Beneto vardu; ši informacija turėtų jus sudominti. Neišsigalvoju to tam, kad jus įviliočiau. Kalbu visiškai rimtai. Nežinau, kodėl su manimi nesusitikote, bet jei jo bijote, neturėtumėte. Tikiuosi sulaukti iš jūsų žinių.

Buvau alkana ir pirmą kartą per pastarąsias savaites norėjau ko nors sveiko. Paėjau kelis kvartalus iki veganiškos užkandinės *Champs*. Ji dirbo nuo 6 ryto. Kaip įprasta, buvau vienintelė klientė, neturinti tatuiruočių ant rankų ir kojų. Personalas buvo, kaip visada, draugiškas. Susiradau laisvą staliuką ir prisėdau po šeštojo dešimtmečio iškaba ant sienos. Užsisakiau dvigubą porciją tofu „kiaušinienes“ su paslaptینگaisiais prieskoniais ir kepintų plantanų. Į kavą įsipyliau tikro cukranendrių cukraus. Žvalgydamasi transseksualaus padavėjo, kad papildytų mano

kavos puodelį, pamačiau atsidarant duris. Ne iš karto jį pažinau. Tuo metu jis atsisegė dviračio šalną. Pamačiusi jo plaukus, atpažinau, kad tai Makenzis, mano advokatas. Jis dėvėjo prakaituotus trumparankovius marškinėlius ir juodus aptemptus dviratininko šortus, kurie ant jo atrodė ne kaip drabužis.

Jis pažvelgė į mano lėkštę.

– Tikiuosi, tai ne paskutiniai plantanai.

– Norėtumėte vieno? – paklausiau rodydama į tuščią vietą priešais.

Jis įsmuko į būdelę ir nė nepažvelgęs į meniu užsisakė lygiai tą patį ką aš. Tuomet pasmeigė gabalėlį plantano iš mano lėkštės.

– Kai gyvenau Puerto Rike, vien jais ir maitinausi.

– Kada tai buvo?

– Atstovavau arkliui Vjekese. Fermeris, gyvenantis netoli vieno iš karinio jūrų laivyno sprogmenų bandymo poligonų, pastebėjo, kad jo daugybę apdovanojimų pelnęs žirgas nuostojo daugintis. Pavyko pasiekti fermeriui ir veisliniam žirgui palankaus teismo sprendimo.

Pakėliau už tai savo kavos puodelį.

– Ar jau susitarėte dėl temperamento testo? – paklausė jis.

– Kitą penktadienį Staten Ailande.

– Puiku. Linkiu sėkmės.

Kai atnešė jo maistą, norėjau pakeisti temą, kad jis nepagalvotų, jog pasiūliau jam prisėsti norėdama gauti teisės konsultaciją.

– Arčiausiai Vjekeso esu buvusi, kai į jį žvelgiau iš Sent Tomo salos kitapus vandenyno.

– Mėgstu šias salas. Ką ten veikėte?

– Dažnai ten vykdavau panardyti per atostogas, kad galėčiau parsivežti keletą paplotėlių valgytojų. – Pamačiusi jo klausiantį žvilgsnį paaiškinau: – Tai benamiai salos šunys, mintantys išmestais kukurūziniais paplotėliais. Bendradarbiauju su ne pelno siekiančia organizacija, kuri šunims iš salų randa namus žemyne.

– Kaip sekėsi ten nardyti?

– Rifai labai kenčia. Kas kartą, kai kruizinis laivas išmeta į vandenyną du tūkstančius kremu nuo saulės pasitopusių turistų, koralai išbala ir miršta. Man pasisekė pamatyti rifus, kol jie dar neišnyko. O jūs nardėte Vjekese?

– Truputį.

– Argi tai nenuostabu? Plaukioti tarp tų koralų tarpeklių. O kokios spalvos... Ar kada teko nardyti naktį, kai pasirodo minkštieji koralai? Tarsi plauktum per rožių sodą pasišviesdamas vien žibintuvėliu. O dar žuvys... Ar jus kada nors yra sekę mėlynųjų jūrų chirurgų būriai? Neįtikėtina, kaip jie pasisuka vienu metu ir pakeičia spalvą.

Jis padėjo ant stalo šakutę, nors dar nebuvo baigęs valgyti savo plantanų. Pajutau, kad kažką ne taip pasakiau.

– Leiskite pavaišinti pusryčiais, – pasakė ir iš užtraukiamos kišenės išsiėmė grynųjų.

Man padėkojus jis pasakė, kad jam reikia oficialiai pateikti teismo dokumentus miesto centre.

– Dviračiu?

– Tada apsauga galvoja, kad aš pasiuntinukas, ir man nereikia lipti į viršų klausytis paskalų.

Pro langą mačiau, kaip jis atrakino savo dviratį ir nuvažia-vo link Viljamsbergo tilto.

Baigusi valgyti jo plantanus, padėkojau padavėjui ir pa-
rėjau namo. Dar prieš patikrindama, ar gavau atsakymą į
savo paskutinę *Lovefraud* žinutę, atsidariau *Google* puslapį ir
paieškojau informacijos apie Lorenką Makenzį. Praleidusi jo
profesinius pasiekimus radau straipsnį, kuris privertė siaubin-
gai pasijusti. Sužinojau, kad prieš penkerius metus dingo jo
žmona, kai jie nardė Vjekese. Dėl neįprastai stiprių srovių ji
buvo atskirta nuo nardytojų grupės. Ją rado po kelių minučių,
be sąmonės plūduriuojančią veidu žemyn su išsipūtusia BCD*
liemene ir tuščiu baku.

Jos atgaivinti taip ir nepavyko.

* BCD (angl. *Buoyancy Control Device*) – plūdrumo kompensatorius.